

Arthur Rimbaud: Au cabaret vert
přel. František Krubín, 1956

V ZELENÉ HOSPODĚ

/V PĚT HODIN NAVEČER/

Perka mi trhala už týden škvára samá,
do Charleroi jsem dnes došel konečně.
V Zelené hospodě mi řekla panímáma,
že pošle máslo, chléb a šunku po slečně.

Hned pod zelený stůl natáhnu pěkně nohy.
Na tapetách mi zrak blaženě ustrne,
co je tam naivit. To nadchlo by i bohy,
když holka, prsatá a oči jiskrné,

— tuhletu hubička už nepoleká, pane! —
s chichotem nese mi krajíce namazané
a šunku vlašňoučkou na míse sváteční,

tu šunku růžovou a bílou, provoněnou
česnekem, natočí ohromný džbánek s pěnou,
již zlatí poslední paprsek sluneční.

HLEDAČKY VŠÍ

Když líčko dítěte, tak rozpálené, nývé,
vzývá roj bílých snů, tu vzduch se rozhrne
a k lůžku přistoupí dvě sestry okouzlivé,
jimž září na prstech nehtíky stříbrné.

Dítě si posadí až k oknu — z květů proudí
mokrý vzduch s vůněmi do opojených plic,
do těžkých kadeří mží rosa a v nich bloudí
ty útlé, strašlivé prsty dvou kouzelnic.

Slyšíš, jak jejich dech bázlivě zpívá, dlouze
rostlinné růžové sladkosti voní v něm,
chvillemi přeruší jej sykot, když se v touze
k polibku našpulí, či slinu slíznou rtem.

Slyšíš, jak řasy jim v tom vonném tichu bijí
a v jemných elektrických prstech zaslechněš,
zatímco zabrány jsou v chmurnou apatii,
pod nehtem královským zapraskat malou veš.

Když bůhvíkomu pro žranici
chléb jako houska chrupající
vyndá se ven,

když pod okouřenými trámy
zpěv vonných kůrek s tirádami
cvrčků k nim zní

a život dýchne z horké pece,
dušičky v hadříčkách se přece
tak rozžízňí,

že cítí se žít mocně, sladce,
a jezulátka v jinovatce
tlačí se blíž,

s modlitbičkou tam hloupě dřepí,
rudými čumáčky se lepí
na chladnou mříž

a tíhnou k světu toho nebe,
které se světlu, v němž to zebe,
otvírá zas,

až se jim z prasklých kařat mlíčí
třepotá ve větru, jenž fičí
a nese mráz.

Arthur Rimbaud: Na Bohème
přel. František Heubler, 1976

MÉ TULÁCTVÍ

/FANTAZIE/

Šel jsem a rukama mnul kapsy rozedrané,
svrchník jen iluzí byl málem, přísámbůh.
A šel jsem pod nebem, tvůj, Múzo, věrný druh:
co lásek já však snil, oho, a jakých pane!

A kalhotami též už nebyl jsem si jist.
Dál, snivý Paleček, jsem rýmy louskal v chodě,
pod Velkým vozem byl noc co noc na hospodě.
Hvězdičky na nebi jsem slyšel něžně příst.

Tak jsem jim naslouchal za blahých nocí v září,
sedal jsem po škarpách a chytal horkou tvář
rosu jak vínečko, jež slíí nadmíru;

rýmuje uprostřed těch fantastických stínů,
s kolenem opřeným o srdce, na pružinu
zedraných perek jsem brnkal jak na lyru!